

ΕΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΤΩΝ ΜΕΘΕΟΡΤΙΩΝ ΤΟΥ «Ο ΧΙ»

Με λαμπρότητα, όπως κάθε χρόνο, γιορτάστηκε και φέτος η Εποποιεία του '40. Βοήθησε κι ο καιρός, λαμπρός πραγματικά, που σε τίποτε δεν θύμιζε εκείνη τη βροχερή Δευτέρα του Οκτώβρη (φέτος συνέπεσε, λιγότερα από χρόνια και πάλι Δευτέρα η 28η).

Το επίκεντρο των εορταστικών εκδηλώσεων, η νεότευκτη (25 χρόνια ζωής έχει)

Καινότητα Καλπακίου, εκτός από τα Γιάννινα, βέβαια. Τότε το Καλπάκι δεν ήταν παρά ο «κάτω κάμπος» του Τσερβαριού (Ελαφότοπος) και των Κάτω Σουδεών. Λέγοντας δε (ως προς τον πόλεμο) Καλπάκι, εννοούμε πρώτιστα τις άπαρτες και απάτητες κορφές και πλαγιές που το προστατεύουν, όπως οι περιώρες πια της Ασόνιτσας, Ψηλόραχης, Γκραμπάλας, Βελλαϊτίου και Καστρί. Αλλά πρώτιστα και πάνω απ' όλες η Γκραμπάλα. Εκεί στις απότομες πλαγιές της γράφηκε πραγματικά η μεγάλη μάχη. Πέφτοντας η Γκραμπάλα, τέλειωνε και το Καλπάκι και τα Γιάννινα.

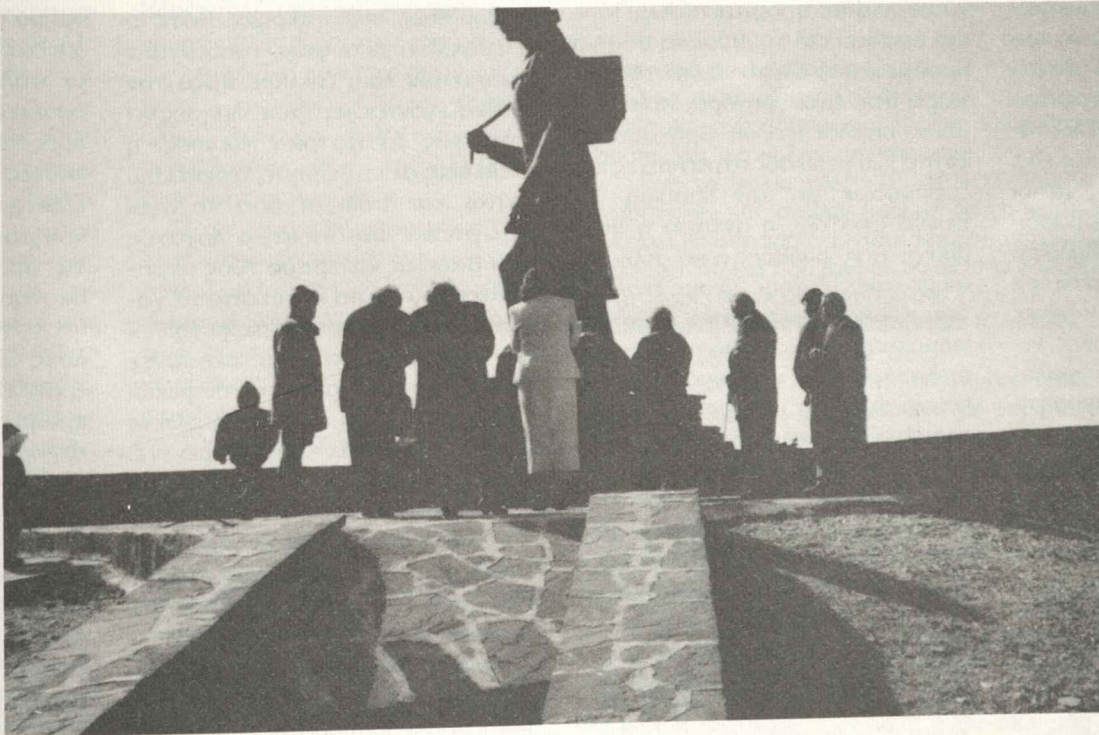
Έχουμε τη γνώμη, πως αποτελεί αναπόσπαστη παράλειψη, πρώτα από μας τους Ζαγορίσιους αλλά κι από την Πολιτεία, λιγότερα από 56 χρόνια, ο καθαγιασμένος χώρος που σπάρθηκε με κορμιά πολυκαρικών και στάθηκε —όπως είπαμε— κάστρο άπαρτο, να μην έχει σε μια από τις πλαγιές της ένα, έστω, απέρριτο μνημείο κι ένα καντήλι ν' ανάβει κάπου-κάπου στη μνήμη όλων αυτών που πέσανε εκεί για να μην περάσει ο εχθρός.

Ίσως η έλλειψη μέχρι τώρα, οδικής πρόσβασης να αιτιολογούσε αυτή την παράλειψη. Τώρα, όμως με τη διάνοιξη του δρόμου που οδηγεί από τον κάμπο των Κάτω Σουδεών στην Αρίστη, ούτε αυτή η δικαιολογία υπάρχει.

Η Ι.Λ.Ε.Ζ. και το περιοδικό μας, σε συνεννόηση με την Ένωση Ζαγορισιών Αθηνών,

κάνει την πρόταση να μεθοδευτεί η προσπάθεια, με τη συνεργασία και άλλων Ζαγορίσιων φορέων αλλά και του Στρατού και της Πολιτείας, ώστε η παράλειψη αυτή να θεραπευτεί. Το όνομα ΓΚΡΑΜΠΑΛΑ, πρέπει να γίνει συνώνυμο του Έπους του '40 και να τιμάται ξεχωριστά κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες.

Υπάρχει, βέβαια, σε μια από τις ράχες

Στιγμιότυπο από την επιμνημόσυνη δέηση και κατάθεση στεφάνων στο ηρώο της Ζαγορίσιας του '40

μας, το Μνημείο της Ζαγορίσιας Γυναίκας του '40, αλλά αυτό αναφέρεται σε μια, μόνο πτυχή εκείνου του πολέμου και ειδικά στη συμβολή των γυναικών του Ζαγοριού. Και στο σημείο αυτό, δεν μπορούμε να μην εκφράσουμε και το παράπονο και τη διαμαρτυρία μας: Η επίσημη Πολιτεία, παρά τις υποσχέσεις που είχαμε, απαξίωσε να συμπεριλάβει στις εορταστικές εκδηλώσεις έστω και με μια απλή παρουσία τις μέρες αυτές, το Μνημείο της Ζαγορίσιας Γυναίκας. Έτσι βρεθήκαμε κι εμείς απροετοίμαστοι για μια κάποια εκδήλωση. Ας είναι. Πάντως η Ι.Λ.Ε.Ζ., μαζί με την Κοινότητα Ασπραγγέλων έκανε στοιχειωδώς το χρέος της με την τέλεση τρισάγιου, (την παραμονή, Κυριακή 27 Οκτωβρίου) και την κατάθεση ενός απλού δάφνινου στεφανιού.

Θα κλείσουμε αυτά τα μεθεορτινά σχό-

λιά μας με κάποιες παρατηρήσεις που αφορούν στη μνημόνευση και προβολή του Έπους από τα Μ.Μ.Ε. (τηλεόραση και ραδιόφωνο). Με λίγες εξαιρέσεις (όπως π.χ. η εκπομπή —σε επανάληψη— της ΕΤ1 που έγινε πριν 6-7 χρόνια με τη συνεργασία του δασκαλου-λογοτέχνη Φρίξο Τζιόβα και τις αφηγήσεις του μακαρίτη προέδρου των Ασπραγγέλων Σκουτέρη και των γυναικών

του χωριού με πρώτη την αείμνηστη Αρτεμισία Καψάλη), τα περισσότερα και δη τα τοπικά, στήνουν κάθε χρόνο πρόχειρες και αβασάνιστες εκπομπές, με άσχετους αφηγητές, που προσβάλλουν και την ιστορία και τους ίδιους. Έτσι ακούσαμε και είδαμε π.χ. κάτοικο Καλπακίου να λέει και τούτο το ...αμίμητο και προσβλητικό συνάμα: «Ο Κωστάκης παρ' ότι ...αγράμματος (!), σημαδεύοντας με τη γροθιά έκανε θραύση κ.λ.π.» ή το άλλο, που ακούσαμε σε ραδιοφωνική εκπομπή, κάποιος να λέει

και να ξαναλέει πως... «ο Δαβάκης ήταν ο πρώτος αξιωματικός που έπεσε και θάφτηκε στην Πίνδο...», ενώ ο άνθρωπος απλά τραυματίστηκε εκεί, για να χαθεί πνιγμένος στο καράβι με τους αιχμαλώτους που βύθισαν οι Εγγλέζοι (προφανώς να εννοούσε τον ανήγχο Διάκο).

Αυτά κι ένα σωρό άλλες ανακρίβειες και ασυναρτησίες.

Βέβαια την ευθύνη δεν έχουν τόσο οι αφηγητές, (άνθρωποι απλοί, γέροι και απαιδευτοί), όσο αυτοί που παίρνουν τις συνεντεύξεις με τα «ματούκια» τους και μοντάρουν τις εκπομπές. Τι να σκεφτεί κανείς; Απλή επιπολαιότητα και επαγγελματική ανεπάρκεια ή (το χειρότερο) άγνοια κι από τους ίδιους των ιστορικών γεγονότων. Έλεος.

Η Σ.Ε.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΚΡΑΜΠΑΛΑΣ - 8 Νοέμβρη 1940

Σημείωση: Στο προηγούμενο τεύχος δημοσιεύσαμε αναμνήσεις του μακαρίτη Παντελή Παπαγεωργίου, δάσκαλου Καπεσοβίτη, από την πρώτη μέρα του πολέμου του '40. Σε τούτο το τεύχος δημοσιεύουμε τις αναμνήσεις του από την μάχη της Γκραμπάλας, στην οποία συμμετείχε σαν έφεδρος Ανθυπολοχαγός.

Η Σ.Ε.

Από τις 2 του Νοέμβρη 1940 βρισκόμουν με το λόχο μου στο ύψωμα της Γκραμπάλας. Η φρουρή του υψώματος είχε ανατεθεί στο 1ο λόχο του 1ου Τάγματος του 15ου Συντάγματος με λοχαγό τον μόνιμο υπ/γύ Βασιλά και τον 3ο λόχο του ίδιου τάγματος με λοχαγό τον μόνιμο υπ/γύ Στίπα. Ο 1ος λόχος του Βασιλά φρουρούσε το δεξί ύψωμα της Γκραμπάλας όπως κοιτάμε προς την Αλβανία προς το μέρος της Αρίστης και ο λόχος του Στίπα το αριστερό προς το Καλπάκι που ήταν και ψηλότερο και είχε και χαρακώματα. Οι μέρες και οι νύχτες περνούσαν με βομβαρδισμούς του Ιταλικού Πυροβολικού κατά διαστήματα και αναγνωρίσεις από τα αεροπλάνα. Οι μέρες και νύχτες ήταν πολύ δύσκολες, νερό δεν υπήρχε, γαλέτα και κεφαλοτύρι πολύ αλμυρό ήταν το φαγητό της ημέρας. Το μόνο καλό που είχαμε και μας ευχαριστούσε κάπως, ας πούμε ήταν που δεν έσκαγαν τα 70-80% από τις Ιταλικές οβίδες και ακούγονταν από τους στρατιώτες μας «από το ίδιο το κιβώτιο νάναι οι οβίδες». Εμμέρωσε η 8η του Νοέμβρη. Πυκνή αντάρα σκέπασε το ύψωμα και σιγά σιγά άρχισε να ψηλοβρέχει. Το απόγευμα στις 4 η ώρα με κάλεσε ο λοχαγός μου στο πίσω μέρος του υψώματος που ήταν ένα ψευδοκαταφύγιο που χωρούσε μονάχα δυό άτομα από το κεφάλι μέχρι τα γόνατα. Μπροστά από το καταφύγιο ήταν σκορπισμένες καμιά 20σαριά βαρέλες από τον ελαφρότοπο που μας έφερναν νερό με τα ζώα τη νύχτα. Φάγαμε κάτι πρόχειρο που είχε ο λοχαγός μου. Τώρα να πας στη Διμοιρία σου μου είπε γιατί σήμερα δε μας χτύπησαν οι Ιταλοί με το πυροβολικό, ήταν μεγάλη ησυχία και φοβάμαι μη μας κάνουν τίποτε τη νύχτα. Καληνύχτασα το λοχαγό και πήγα στη Διμοιρία μου. Είχε σουρουπώσει, η αντάρα και φιλή βροχή συνέχιζαν. Έβαλα σε κάθε ομάδα τους διπλοσκοιτούς και κοντά τον έναν στον άλλο και γύρισ όλους τους άνδρες της Διμοιρίας μου προς το μέρος των Ιταλών για να αποφύγω το πυροβολικό και να

μην αιφνιδιαστώ. Τυλίχτηκα με το αντίσκηνο μου άναψα το τσιγάρο και περίμενα όπως όλοι. Η βροχή χτυπούσε το αντίσκηνο σα να με νανούριζε. Πέρασε αρκετή ώρα. Παντού απλώνονταν νεκρική ησυχία και καμιά κίνηση στο μέτωπο των Ιταλών δεν φαινόταν. Την ησυχία αυτή τη διέκοψε ένα αλτ του σκοπού από το λόχο του Στίπα. Στη συνέχεια: «στα όπλα» φώναξαν οι άλλοι σκοποί, μερικοί πυροβολισμοί μια ιταλικιά χειροβομβίδα και μετά ησυχία. Πήραμε αμέσως θέσεις μάχης και περιμέναμε. Σε λίγο ακούω τη φωνή του λοχαγού μου να με φωνάζει. Τρέχω προς το μέρος του, τον βρίσκω και μου λέγει. Οι Ιταλοί ανέβηκαν στην κορυφή του λόχου του Στίπα, οι στρατιώτες αιφνιδιάστηκαν και γύρισαν όλοι προς τα πίσω. Πάρε μια ομάδα από τη Διμοιρία σου να βρούμε και το Στίπα να επιτεθούμε τώρα που είναι γρήγορα, πριν ανεβούν πολλοί Ιταλοί. Βρήκαμε το πυκνό σκοτάδι, η αντάρα η φιλή βροχή μας βοήθησαν να πλησιάσουμε αρκετά τους λίγους Ιταλούς που έριχναν μέσα από τα χαρακώματα κατά καιρούς με ατομικά όπλα. Αρχίσαμε να φωνάζουμε αέρα να τουφεκάμε προς το μέρος των Ιταλών και να προχωρούμε. Φθάσαμε στην κορυφή χωρίς να καταλάβουμε. Οι Ιταλοί είχαν φύγει. Ο λοχαγός μου μίλησε με τον Στίπα, του είπε να κατεβάσει τους σκοπούς κάτω από τα χαρακώματα για να μην αιφνιδιάζονται και να προσέχουν γιατί η νύχτα ήταν πονηρή. Φωνάζαμε όμως δυνατά και οι Ιταλοί ήταν κάτω από μας και άκουγαν τα ονόματά μας. Γυρίσαμε με το λοχαγό μου και πήγε ο καθένας στη θέση του. Πέρασε αρκετή ώρα. Τα ζώα με το φαγητό δεν φαινόταν. Πάλι στην κορυφή του Στίπα ακούστηκε δυνατή η φωνή του σκοπού δυό φορές Αλτ. Αλτ στα όπλα. Πυροβολισμοί, χειροβομβίδες, φωνές και πάλι ησυχία. Φαίνεται ότι την πρώτη φορά είχε ανεβεί μια ιταλικιά ομάδα για ανίχνευση, τώρα τη δεύτερη φορά ήταν ανεβασμένη μια Ιταλικιά Διμοιρία ως εμπροσθοφυλακή. Ο λόχος του Στίπα είχε διαλυθεί. Στη στιγμή βρέθηκε πάλι στη Διμοιρία μου ο λοχαγός λέγοντας. Την κορυφή του Στίπα την κατέλαβαν πάλι οι Ιταλοί, γρήγορα την ομάδα σου και πάμε. Μαζί με σκορπισμένους στρατιώτες του Στίπα και τον ίδιο άρχισε πάλι αντεπίθεση μας προς την κορυφή. Το γνωστό σύνθημα αέρα επάνω τους παιδιά και

τους πιάσαμε. Τα πράγματα ήταν διαφορετικά, γιατί οι Ιταλοί μας πετούσαν χειροβομβίδες και τα τρία αυτόματα των Ιταλών έβαζαν συνέχεια. Καθώς προχωρούσαμε ο λοχίας Γιάννης Παππάς με μερικούς στρατιώτες προχώρησε προς τα πλάγια από το μέρος που ανέβηκαν οι Ιταλοί ταμπουρώθηκε σε κάτι βράχια μικρά και έβαζε προς

† Του ΠΑΝΤΕΛΗ Θ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

την κορυφή. Οι Ιταλοί νόμισαν πως τους κυκλώσαμε και υποχώρησαν αμέσως, ο λοχίας τους κατάλαβε και μας φώναξε. Ανεβήκαμε στην κορυφή. Εκεί βρήκαμε τον πρώτο Ιταλό νεκρό φορτωμένο με τρεις μικρούς γελιούς με πυρομαχικά, χειροβομβίδες και τρόφιμα. Τότε ο Στίπας άναψε το φακό του, έβγαλε το πιστόλι του, έσκυψε προς τον Ιταλό λέγοντας «άτιμη τολμήσες να πατήσεις το πάτριον έδαφος, η Θεία δίκη σε ετιμώρησε, ψόφα εδώ πάνω και πάλι οι δυό λοχαγοί συζήτησαν και ο ίδιος ο λοχαγός μου Βασιλάς κατέβασε τους στρατιώτες του Στίπα κάτω από τα χαρακώματα και πάλι οι Ιταλοί θα ξανάρθουν θα τους ακούσετε και θα τους αρχίσετε το τουφεκίδι αμέσως και σιγά σιγά θα γυρίσετε στο χαρακώμα να τους περιμένετε. Ο Στίπας και οι Διμοιρίτες του συγκέντρωσαν αρκετούς στρατιώτες και παρατάχτηκαν κανονικά. Γυρίσαμε με το λοχαγό μας στις θέσεις μας. Η βροχή και η αντάρα συνέχιζαν.

Από τα δυό μέτωπα ήταν μεγάλη ησυχία. Οι μεν Ιταλοί περίμεναν και παρακολουθούσαν τη νυχτερινή τους επίθεση για να δουν το αποτέλεσμα, οι δε δικοί μας, επειδή δεν υπήρχε κανένα μέσο επικοινωνίας δεν μπορούσαν να μας βοηθήσουν, έστω και ηθικά. Είχαν φθάσει μια μεσάνυχτα. Από το αριστερό μέρος της Γκραμπάλας από το δικό μας ακούστηκε η φωνή κάποιου στρατιώτη, έρχονται τα ζώα με το συσσίτιο, κάποια ανακούφιση ένοιωσαν οι στρατιώτες μας και ξετυλίχθηκαν από τα αντίσκηνά τους και σηκώθηκαν όρθιοι. Την ώρα ακριβώς που τα ζώα έφθασαν στην κορυφή και το καθένα θα πήγαινε για τη Διμοιρία ακούστηκε συνεχόμενα. Αλτ! φωνές στα όπλα, μετά πυροβολισμοί, συνέχεια φωνές των στρατιωτών μας που γύριζαν προς τα πίσω και μετά ιταλικές χειροβομβίδες αυτόματα όπλα, οπλοπολυβόλα, πολυβόλα με σφαίρες τροχειοδικτές έκαναν το αριστερό της Γκραμπάλας να λάμψει.

Συνέχεια ακούονταν ιταλικές φωνές «βίβα Ντούσε, βίβα Μουσολίνι, βίβα τ' Ιτάλια». Δυό πράγματα πρώτες των Ιταλών έβαζαν αριστερό μέρος της Γκραμπάλας μαζί με τις πολύχρωμες σφαίρες των αυτομάτων και των φωτισμένων χειροβομβίδων. Οι χειροβομβίδες ασφαλώς φανέρωναν για τους Ιταλούς ότι ο αντικειμενικός σκοπός ήταν ο λοχαγός μου και οι Ιταλοί παύριζαν. Αυτά παρακολουθώντας με το λοχαγό μου προς το μέρος της Διμοιρίας μου, ακούστηκαν φωνή του σκοπού μου στα όπλα, αμέσως χειροβομβίδες δικές με πυροβολισμοί και ησυχία πάλι. Όπως φάνηκε το προάι ενός από ανθ/γός που βρέθηκε νεκρός ή φόβο έφευγε από τον όγκο των Ιταλών ή ήταν μπροστά από τη τμήμα του και σκοτώθηκε και οι Ιταλοί γύρισαν πίσω. Εκείνη τη στιγμή με πάλι με μια ομάδα δική μου και με μερικούς άνδρες του Στίπα και λίγους στρατιώτες του μηχανικού που έρχονταν τότε οι στρατιώτες μας έβαλαν και χαρακώματα, για την κορυφή. Τα πράγματα πολύ δύσκολα. Ο σκοτάδι, η αντάρα, η βροχή και φωτεινό τόξο γύρω από τους λόφους από τις χειροβομβίδες που έριχναν και τρυπούσαν οι πυρομαχικά σφαίρες έκαναν να περπατήσουμε να φέξει. Αυτό συνέβηκε πάλι οι Ιταλοί φεύγοντας πέσανε πάνω τους και μπερδεύτηκαν. Είχε χάθηκε και ένας στρατιώτης της Διμοιρίας από την Κρυόβρυση. Η πυκνή αντάρα δεν θυμάμαι το μικρό του όνομα. Πατάς ήταν το επώνυμο που πήραν μαζί τους οι Ιταλοί, πάλι βρέθηκε νεκρός. Θαμπόχαρα και ένας στρατιώτης της Διμοιρίας από την Κρυόβρυση. Τα σώματα των στρατιωτών άρχισαν να ξεχωρίζουν με μαύρες σκιές, καθώς κοινούσαν προς την κορυφή. Πρώτος έφθασε ο στρατιώτης της Διμοιρίας μου Ιωάννου. Έγινε η συνεννόηση και αποφασίσαμε έφοδο με εφ' όλου λόχου προσπάθεια απέτυχε, γιατί οι Ιταλές ιταλικές χειροβομβίδες δεν μας άφηναν να πλησιάσουμε. Σε μια στιγμή θυμήθηκα τις χειροβομβίδες Μιλς είπα στο λοχαγό μου. Βρήκε σωστή τη γνώμη μου και ο ένας με τον άλλο στρατιώτη μαζέψαμε καμιά δεκαριά. Η αντάρα ήταν στην κορυφή όταν περναίχε κάπως αραιώσει και φαινόταν από τον αγώνα της νύχτας να τους σκοτώσουν. Φώναξε ο λοχαγός και σταμάτησαν. Μας έδωσαν τα πιστόλια και τα κυάλια τους. Φωνάξαμε να εβράϊοι στρατιώτες που ήξερα

Συνέχεια στην 3η σελ.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΓΚΡΑΜΠΑΛΑΣ - 8 Νοέμβρη 1940

τα ιταλικά. Ο Ταγματάρχης Ιταλός είπε: Ανήκει στους μελανοχίτωνες και πήρε διαταγή να καταλάβει το ύψωμα πάση θυσία και αν γύριζε ζωντανός πίσω θα τον εκτελούσαν. Είπε ακόμη ότι ήθελε να γνωρίσει κάποιον αξιωματικό Κωστάκη να τον συγχαρεί για την μεγάλη ευστοχία του πυροβολικού. Και πως το ελληνικό πυροβολικό ήταν ο φόβος και ο τρόμος των Ιταλών. Προξένησε μεγάλες απώλειες σε έμφυχο και άφυχο υλικό.

Επίθεση επιχείρησαν και από το δεξί μέρος της Γκραμπάλας από το δρόμο που έρχεται από την Αρίστη. Εκεί όμως ο Διμοιρίτης της Διμοιρίας του 1ου λόχου έφεδρος ανθ/γός Ιωάννου Δημήτριος δάσκαλος τότε, συνταξιούχος βουλευτής σήμερα, είχε πάρει κανονικές θέσεις και απέκρουσε όλες τις επιθέσεις των Ιταλών και προξένησε μεγάλη ζημιά σε έμφυχο υλικό, 15 νεκροί Ιταλοί και αρκετοί αιχμάλωτοι που παραδόθηκαν ένας ένας μόλις έφεξε.

Στην αριστερή κορυφή οι απώλειες των Ιταλών ήταν: 28 νεκροί Ιταλοί μέσα και έξω από τα χαρακώματα. Πολλά πολυβόλα οπλοπολυβόλα αυτόματα τουφέκια, χειροβομβίδες και αμέτρητα φυσίγγια.

Όταν έφεξε καλά, άρχισαν οι Ιταλοί ένας ένας και κατά μικρές ομάδες να παραδίδονται λέγοντας «μπόνο γκρέκο, φινίτο λα γκουέρα» οι απώλειες οι δικές μας ήταν ο στρατιώτης της Διμοιρίας μου που ανέφερα πιο πάνω και τραυματίας ο υποκόμος του λοχαγού Βασιλά. Η μάχη κερδήθηκε με αποτέλεσμα να μην επιχειρήσουν ξανά οι Ιταλοί επίθεση, γιατί αμέσως άρχισε η προέλαση των στρατών μου και υπερίσχυσε η μάχη. Οι στρατιώτες μας έκαναν λογοκρισία στα πτώματα των Ιταλών: πανιότες και κονσέρβες αρκετές, συνέχεια φαγοπότη από τους στρατιώτες μας γιατί τα ζώα με το συσσίτιο το δικό μας δεν πρόκαμαν όλα, να έλθουν και ένα μουλάρι μαύρο που το φωνάξαμε γκίσσο με μεγάλη κοιλιά ήταν σκοτωμένο και φορτωμένο με το συσσίτιο και αυτό ήταν της Διμοιρίας μου. Μετά το φαγητό οι στρατιώτες μας από τη δεύτερη λογοκρισία, κυκλοφορούσαν με πιστόλια, ωρολόγια, χρυσαφικά, κοσμήματα και άλλα ατομικά είδη. Στη συνέχεια περιφέρονταν τους νεκρούς Ιταλούς για να βρουν το νούμερό τους στα άρβυλα, γιατί τα δικά μας τα περισσότερα τα είχαμε δεμένα με σύρματα. Έτσι ποδέθησαν αρκετοί στρατιώτες. Μερικοί

θέλαμε να μας κάνουν. Πήρα το λόγο και τους είπα: Να μας αντικαταστήσουν από τη Γκραμπάλα για να γυρίσουμε στα μετόπισθεν, να φάμε λίγο ζεστό φαγητό, να χορτάσουμε νερό και να κοιμηθούμε στα αντίσκηνα.

Μας απάντησαν: «Σε ποιούς άλλους αξιωματικούς θα επιτελούμε τη φρουρή του υψώματος» αργότερα μας είπαν. Η Γκραμπάλα κρατήθηκε από την παλληκαριά του αιμνήτσου υπολοχαγού Βασιλά, του Αν/γού Σαρρή, των αξιωματικών και στρατιωτών και των χειροβομβίδων Μιλς. Το βράδυ έφθασε και η διαταγή του μεράρχου Κατσιμήτρου που εξόρκιζε αξιωματικούς και οπλίτες να κρατήσουν τη Γκραμπάλα πάση θυσία και τελείωνε:

«Γκραμπάλα ή θάνατος».

ΜΝΗΜΕΣ ΤΟΥ '40

Ανάμεσα στα τόσα επαινετικά γράμματα, που παίρνουμε συχνά για το περιοδικό μας ξεχωρίσαμε αυτή τη φορά το πολύ φιλικό γράμμα της εκλεκτής συνεργάτιδάς μας κ. Δέσπωσης Καρβέλη μιας καταξιωμένης δασκάλας, που με την λογοτεχνική της πένα κατέγραψε με πολλή ευαισθησία τους πόθους και τις ανησυχίες του λαού μας για ένα καλύτερο αύριο, για μια καλύτερη κοινωνία.

Από το βιβλίο της, «ΤΟ ΧΡΕΟΣ» (έκδοση 1981), που είχε την καλωσύνη να μας στείλει μαζί με το γράμμα, δημοσιεύουμε δυο χαρακτηριστικά αποσπάσματα, που αναφέρονται στις πρώτες μέρες του πολέμου του '40 και που βρήκε τη Δέσπω Καρβέλη να υπηρετεί ως δασκάλα στο χωριό Κουκλιό Πωγωνίου. Σήμερα συνταξιούχος πια, ζει ήσυχη με τις αναμνήσεις της στο Σουσάκι Κορινθίας απ' όπου και μας γράφει:

«Αγαπητοί φίλοι γεια σας,
Το περιοδικό σας, με ξαναγύρισε τόσα χρόνια πίσω με όσα ωραία κείμενα διάβασα. Δυναμώνουν οι θυμώσεις και λίγο-πολύ... ξανανοιώθουμε. Υπηρετούσα το 1940, στους Κουκλιούς Πωγωνίου. Εξήσα, όλα όσα διαδραματίστηκαν τότε, μέχρι το Νοέμβρη. Επιτάχτηκα και στο τηλεφωνό του σχολείου προσωρινά όπου και διανυκτέρευα. Εκείνο το βροχερό ξημέρωμα κι η μέρα της 28ης Οκτώβρη, δε φεύγουν από τη μνήμη μου. Τα έχω γράψει. Το βιβλίο μου «ΤΟ ΧΡΕΟΣ», ακουμπάει λιγάκι στο χρονικό εκείνο...»

Ακολουθούν τα δύο αποσπάσματα από το ωραίο βιβλίο της, σελ. 7 «Ο νους των παιδιών ήταν στο χιονισμένο βουνό της Αλβανίας. Άλλος πατέρα, άλλος αδερφό, συγγενή, φίλο, χωριανό, όλοι είχαν στρατιώτη στον πόλεμο, κι όλος ο στρατός ήταν δικός μας, αδέρφια μας. Για μας τους Έλληνες, ήταν σκληρός ο πόλεμος, γιατί γίνονταν με το ντουφεκι μέσα στα χιόνια και στις παγωνιές, στην καρδιά του χειμώνα. Δεν είχαμε αεροπλάνα και βαρέα όπλα και ο ανεφοδιασμός του στρατού, ήταν δυσκολότατος. Φοβερό, νάσαι αποκομμένος, να σε τυλίγει η ομίχλη και να σε θάβει η χιονοθύελλα. Νικούσαμε όμως κι ελευθερώναμε τις πόλεις, τη μια κοντά στην άλλη. Τούτος ο αέρας, κρατούσε ζεστές τις καρδιές. Ξεπάγιαζαν τ' αυτιά των στρατιωτών μας κι έπεφταν κάτω, χωρίς να το καταλαβαίνουν. Κούτσουρα γίνονταν τα πόδια τους, μα η παγωνιά δεν έφτανε ως την καρδιά.

Τραγουδι ακούστηκε: — Αυτοκίνητα με στρατό, φώναζε κάποιος. Τα παιδιά έτρεξαν στα παράθυρα, να ιδούν, να ακούσουν. Τραγουδούσαν οι στρατιώτες, που πήγαιναν στο Μέτωπο της Αλβανίας, να χτυπήσουν τους Ιταλούς φασίστες και να τους πετάξουν στη θάλασσα. «Εμπρός νεότης άλκυμιας, πυρίπδορ νεότης, τον κάλαμόν σου συντρίψε και γίνε στρατιώτης» — Ζήτη ο Ελληνικός στρατός! Ζήτη! τους φώναξαν με ενθουσιασμό, κουνώντας χέρια, βιβλία, τετράδια.

8 σελ. 18 «Στις 28 του Οκτώβρη μας χτύπησαν απάνω στον ύπνο. Πέρασαν τα σύννεφα. Ήσαν κι ως εδώ. Σφύριζαν τ' αεροπλάνα πάνω μας με τα μυρβόλια. Ουρλιάζαν οι μάνες και μεις κρυφτήκαμε όλο το χωριό στη Λυκότριπα. Το Νοέμβρη τους πιασγυρίσαμε... «Αέρα» φώναζαν τα ευζωνάκια μας, τους κυνηγούσαν κι εκείνοι λίκιναν. Υστερα τους πήρε ο κατήφορος. Ο δικός μας ο συνταγματάρχης, ο Κωστάκης, πούχε στο Σταβίνο το κανόνι του, τους πέτυχε μια μέρα την μακροβάδα. Χα-χά, κρυφογέλασε. Φοτ - τα μακαρόνια τινάχτηκαν απάνω απ' το καζάνι.

Σημείωση στο χωριό που αναφέρεται είναι η Ρεπετίστη. Εμπέλει: Σάββα Θεοδώρου

ΤΟ 1940 ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

του Βασίλη Τζιόβα

Στα τέλη του 1950, βρέθηκαν στα σπουδές στην Ιταλία. Μόλις 5 χρόνια από το τέλος του πολέμου κι οι μνήμες, σ' όσους τον ζήσαμε μικρά παιδιά, ήταν ακόμη φρέσκες κι ολοζώντανες.

Ταξιδεύοντας από Πειραιά για Νεάπολη στις 24-25 Νοεμβρίου με το υπερωκεάνειο «NEPTUNIA», που πήγαινε για Αμερική γεμάτο μετανάστες, αυτές οι μνήμες ερχόταν και ξανάρχονταν στο νου μου και με γέμιζαν με αντιπατικά συναισθήματα: Ο φόβος του 18χρονου, που για πρώτη φορά ξεπερνούσε τα σύνορα του μικρόκοσμου του (μέχρι τότε αυτός ο κόσμος έφτανε μέχρι το ... Εμίν-Αγά, όπου το Φλεβάρη του ίδιου χρόνου, φορτωμένους στα στρατιωτικά τζέιμς μας πήγανε με το Γυμνάσιο για τα εγκαίνια του Μνημείου και τη θάλασσα την πρωτόειδα στο Μενίδι, πηγαίνοντας στην Αθήνα), έσμιγε με τη γοητεία του άγνωστου, αλλά και την περιέργεια της γνώριμης με μια χώρα και τους ανθρώπους της, που πριν λίγα χρόνια ήρθαν σαν κατακτητές στον τόπο μου.

Θυμόμουν, σαν νάταν χτες, πρόσωπα και γεγονότα με Ιταλούς στρατιώτες: Στο Καλπάκι (περιοχή του χωριού μου) μετά τη γερμανική εισβολή και την καταρρευση του Ελληνο-Αλβανικού μετώπου, εγκαταστάθηκαν μονάδες του Ιταλικού στρατού κι έτσι είχαμε σχεδόν καθημερινή επαφή μαζί τους. Με ταλαιπωρούσε εκείνα τα χρόνια μια σταφυλοκοκίαση στα πόδια και μέρα παρά μέρα, μαζί με δυό συνομήλικες κοπέλες, που έπασχαν από μια μορφή εκζέματος, πηγαίναμε στη Βελλά όπου είχε εγκατασταθεί και λειτουργούσε νοσοκομειακή μονάδα. Τα πρόσωπα του αξιωματικού γιατρού και ενός νοσοκόμου, είχαν χαραχθεί βαθειά στη μνήμη μου, για την ανθρωπιά και την καλοσύνη με την οποία περιποιούνταν τις πληγές μας.

Στο χωριό μου, κάθε τόσο, ανεβαίναμε στρατιώτες από το Καλπάκι για να πάρουν κανένα αυγό, λίγο γάλα ή τυρί κλπ. Δεν τ' αρνάζαν. Τα ζητούσαν και πάντα με κάποιο αντάλλαγμα: Ένα ζευγάρι μισοφορεμένα άρβυλα, ένα χιτώνιο, ένα πουκάμισο. Με μας τα παιδιά πάντα τρυφεροί.

Μας έδιναν Μαντονίνες (χάρτινες εικονίτσες, που κρατούσαν για φυλαχτό) και «στελλέτες» (αστεράκια στρατιωτικά) και μας δείχνανε με νοσταλγία οικογενειακές φωτογραφίες με τα παιδιά ή τους γονείς τους. Είχαν δημιουργήσει φιλικές σχέσεις με νέους και κατοίκους του χωριού και θυμάμαι με πόση θλίψη τρα-

Ένα ακόμα βιβλίο του αξιωματικού στην Ελλάδα Μ. Cervi. Κάτω από τον τίτλο γράφει: «Μια αντικειμενική αφήγηση μιας από τις πιο μαύρες σελίδες της πρόσφατης Ιστορίας της Ιταλίας» και «Εάν κάποιος είχε προβλέψει ότι στην πραγματικότητα έγινε, θα τον τρυφερίζα».

Μπ. Μουσσολίνι

γουδούσαν εκείνο το γνωστό κι όμορφο τραγούδι, ύμνος στη μάνα και στο γυρισμό: «Μάμα συν τάντο φελίτσε». Μετά το Σεπτέμβρη του '43 και την ανακωχή του Μπαντόλιου, τους Ιταλούς αντικατέστησαν οι Γερμανοί και τότε φάνηκε η διαφορά των δυό λαών. Η ανθρωπιά των πρώτων και η απάνθρωπη σκληρότητα των δεύτερων. Απληυσία και πάντα βλοσυροί οι Γερμανοί. Η εμφάνισή τους, στο χωριό, μας πάγωνε. Ο Χίτλερ σε λιγότερα χρόνια είχε φτιάξει ένα στρατό από ανθρώπινα ρομπότ. Αυτό δεν το μπόρεσε ο Μουσσολίνι, έστω κι αν προηγήθηκε του Χίτλερ.

Οι Ιταλοί και μέσα στον, εικοσάχρονο, φασισμό μείνανε αν-

θρωπιοι και στην πλειοψηφία τους, αντιφασίστες.

Αυτά κι αυτά στριφογύριζαν στο μυαλό μου, πηγαίνοντας προς την Ιταλία. Τα χρόνια που έμεινα εκεί, διάφορα συμβάντα και περιστατικά επιβεβαίωσαν τις παραπάνω σκέψεις, σχετικά με τους Ιταλούς και τον πόλεμο εκείνο, που τους έριξε η μεγαλύτερη του Μουσσολίνι και τον οποίο ποτέ δεν καταλάβαινε και ποτέ δεν θελήσανε.

Χαρακτηριστικό θεωρώ το περιστατικό που έζησα τις πρώτες μέρες που βρέθηκα στη Νεάπολη: Φτάσαμε εκεί μαζί με το συγχωριανό μου, αείμνηστο Ντίνο Ζωρδούμη (χάρης σ' αυτόν συγκατατέθηκαν οι δικόι μου να πάω στην Ιταλία, που για τα χρόνια εκείνα ήταν περιπέτεια), ο οποίος ήταν εκεί φοιτητής από προπολεμικά (1939-40) κι ο πόλεμος τον βρήκε σε διακοπές στην Ελλάδα, για να συνεχίσει μετά από ...10 χρόνια τις σπουδές του. Είχε γνωρίσει, τότε, κι έμεινε στο ίδιο δωμάτιο με έναν Ιταλό συμφοιτητή του στην Κτηνιατρική και συνονόμάτο του το Dino Pacelli. Πρώτη έγνοια του δικού μας Ντίνου, να ξαναβρεί (αν ζούσε) το φίλο του. Τον βρήκε, μετά από κάποιες μέρες κι ήμουν παρών στη συνάντησή. Αγκαλιαστήκαν, έκλαψαν και σε κάποια στιγμή ο Ιταλός λέει το «Ντίνου μου, όταν επιστρατεύτηκα λαχτάρησα μήπως με στείλουν στην Ελλάδα. Ήταν σαν να βλέπα εσένα απέναντί μου... Ευτυχώς φίλε, με στείλανε στην Αφρική...».

Και συνέχισαν να τα λένε, χωρίς τελειωμό, για τα προπολεμικά, τον πόλεμο, τις τραυματικές εμπειρίες τους. Ύστερα θυμάμαι τον καθηγητή μου της Χειρουργικής De Martino, ανθυπολοχαγός στα Γιάννινα, με πόση αγάπη μας περιέβαλε και πόσο αγάπη μας πέφτασε και πόσο βοηθούσε εμάς τους λίγους Ελληνες φοιτητές και ειδικά τους 2-3 Γιαννιώτες, λες κι ήθελε να ξεπληρώσει κάποιες ενοχές του. Και δεν μας μιλούσε ποτέ για τον πόλεμο, αλλά για τις όμορφες Γιαννιωτοπούλες. (Με μια ήταν κι ερωτευμένος, όπως έλεγε! Ο αιώνιος Ιταλός, που τη ζωή τη θέλει τραγούδι, έρωτα, χαρά).

Ποτέ ο Ιταλικός λαός δεν υπήρξε φιλοπόλεμος. Ζει σε μια από τις πιο όμορφες χώρες του κόσμου και ρουφάει τις χαρές ζωής, όσο κανένας άλλος. Χαρακτηριστικό και τούτο το περιστατικό: Μια μέρα (στη Νεάπολη πάντα) βρέθηκα μπροστά σε μια τεράστια διαδήλωση, που στην κορυφή της δέσποζε ένας τεράστιο πανό με ζωγραφισμένη μια κοπελάρα με ...μπικίνι κι από κάτω το σύνθημα: «Ecco la Nostra Guerra» («Να ο δικός μας πόλεμος»). Η διαδήλωση γινόταν εναντίον της αποστολής στρατευτικού σώματος στον πόλεμο της Κορέας. Τέτοιες εκδηλώσεις έγιναν σε ολόκληρη την Ιταλία, με αποτέλεσμα στην Κορέα να πάει μόνο μια ομάδα νατρών και νοσοκόμων. (Ενώ κι ποιοι άλλοι, ανάμεσα κι εμείς, πληρώσανε με αίμα κι εκεί που δεν ...χρωστούσανε).

Στη Πίζα ο καθηγητής της Φυσικής Motta, παθιασμένος Ελληνιστής και φιλέλληνας, έκοβε κάθε τόσο στο μπαρ όπου συχνάζαμε οι Ελληνες φοιτητές, με τις ώρες, να μιλάμε για την Ελλάδα και τη συμβολή της στην παγκόσμια ιστορία και πολιτισμό και για την «απώλεια» —όπως έλεγε— του Ντούσελ, εισβάλλει εναντίον της.

Το πως βίωσαν αυτόν τον πόλεμο οι Ιταλοί στρατιώτες βγαίνει από πολλά βιβλία με ημερήσια και μηνιαία απομνημονεύματα που βρέθηκαν με τα κατοχικά στρατεύματα στην Ελλάδα και που αργότερα καθιερώθηκαν στα Ιταλικά γράμματα.

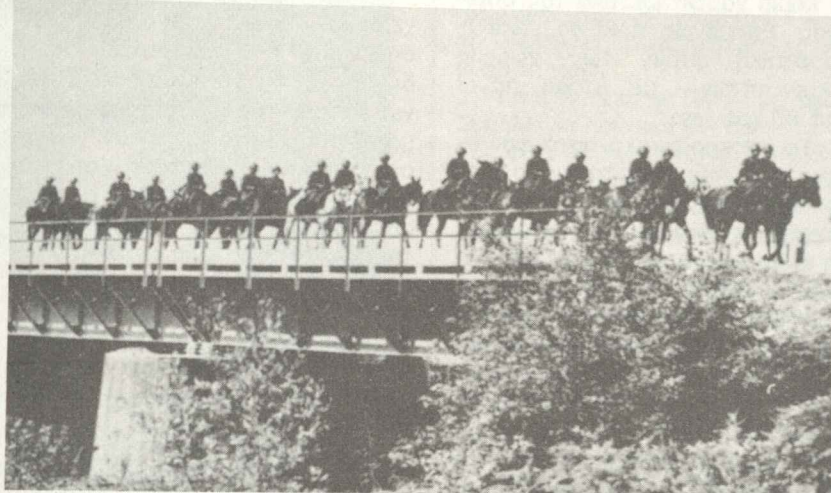
Ένα από αυτά τα βιβλία είναι εκείνο του Biason (αξιωματικός στην Ελλάδα) με τον ...σκωπτικό τίτλο «' Armata s' agaro» (Στρατιά σ' αγαπώ...). Σ' αυτό το συγγραφές διακωμωδεί, κατά τον ίδιο τρόπο, τον Ιταλικό στρατό, αφού τον εμφανίζει να μην το άγγιζε καν ο πόλεμος αυτός και να συμπεριφέρεται σαν «νικητής» στρατός Κατοχής στην Ελλάδα, ο Ugo Pirro (ο οποίος τον δικό επίθετο Ελληνικό), που γράφει τις εμπειρίες του με λαύσουν έστω κι αυτές τις λίγες χαρές της ζωής που προσφέρονται μέσα στους καπνούς του

Συνέχεια στην 7η σελ.

ΤΟ 1940 ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

Πίζας για δυό και πάνω μήνες, άρρωστος από μελταιό πυρετό. Εκεί γνώρισα τρεις Ιταλούς, που υπηρέτησαν στην Ελλάδα. Ο ένας μαχητής στο Καλπάκι (η φίλια και η επικοινωνία μας κρατάει ακόμα). Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη στοργική τους συμπεριφορά

αντιφασιστικές γιορτές και εκδηλώσεις. Παραφρασμένο, μεταξύ των άλλων λέει: «Εκεί στα θουνά της Πίνδου, μαύρες σημαίες για τους αλпинιστές της «Τζιούλια»/ Τα πιο όμορφα νιάτα μας, τα στείλαμε εκεί να πεθάνουν. / Εκεί στα θουνά της Ελλάδας, κυλάει ο πο-

Ιταλοί στρατιώτες στα ελληνο-αλβανικά σύνορα.

(Από το βιβλίο - καταγγελία του πολέμου του Μ. Cervi)

απέναντί μου. Την ώρα της επίσκεψης το κοινοδίνο του κρεβατιού μου γέμιζε από γλυκά και δώρα που του έφερναν οι δικόι τους.

Άκουσα από πολλούς Ιταλούς να λένε, πως ο πόλεμος εκείνος αντί να χωρίσει με μισος τους δύο λαούς, τους έφερε πιο κοντά. Και είναι πρωτοφανές (για εμπόλεμους), το γεγονός ότι πολλοί Ιταλοί στρατιώτες, παντρεύτηκαν Ελληνίδες. (Το ωραίο βιβλίο της δικής μας Λιλής Ζωγράφου «Η αγάπη άργησε μια μέρα», εκφράζει και επιβεβαιώνει, μ' όλη τη θλιβερή κατάληξη, αυτό το γεγονός).

Θυμάμαι, ακόμη, ένα ωραίο τραγούδι-μοιρολόι (ακριβώς «ΩΔΗ ΣΤΗ «JULIA» το λέγαν), που το τραγουδούν πάντα σε

ταμός Αώος, που από το αίμα των Αλπινιστών μας, δάφτηκε κόκκινος. Καμιά κομπορημοσύνη, κανένας μεγαλόστομος ψευτοπατριωτικός φαναρισμός. Μονάχα θλίψη, αγανάκτηση και ενοχή, για τα νιάτα που χάθηκαν άδικα σ' έναν άδικο πόλεμο.

Η άποψη του ...«δελού» Ιταλού, είναι απόλυτα εσφαλμένη. Κι αυτοί όταν πρόκειται για την πατρίδα τους και για κάποια «πιστεύω» και ιδανικά, ξέρουν να τον κάνουν καλά. Η δίχρονη Αντίσταση τους (1943-45) κατά των Γερμανών και των λίγων αμετανόητων μελανοχιτώνων, έχει να παρουσιάσει σελίδες ξεχωριστής παλληκαριάς κι αυτοθυσίας.

Όλα τα παραπάνω, δείχνουν αυτό που στην αρχή είπαμε: Ο

Ιταλικός λαός αυτόν τον πόλεμο κατά της Ελλάδας, ποτέ δεν τον θέλησε και ποτέ δεν τον δικαιολόγησε. Και ίσως ο πόλεμος αυτός να στάθηκε η αρχή του οικτρού τέλους του μόνου υπευθύνου γι' αυτόν, εκείνου που ο ίδιος ο λαός του τον κρέμασε ανάποδα σε μια πλατεία του Μιλάνου, εκείνη την Άνοιξη του 1945.

Υ.Γ. Το 1980 ήρθαν στα Γιάννινα από τη Βόρεια Ιταλία (το CUNEO) δυό Ιταλοί, τ' αδέρφια Colluci, όχι για τουρισμό αλλά μ' ένα συγκεκριμένο στόχο: Να ψάξουν και να βρουν τον τάφο του αδελφού τους αεροπόρου, που (όπως είχαν πληροφορηθεί) έπεσε στη λίμνη μας.

Ρωτώντας, ήρθαν στα γραφεία του τότε υπάρχοντος, «Συνδέσμου Πτυχιούχων Ιταλίας», με την παράκληση να τους βοηθήσουμε στις έρευνές τους. Ρωτώντας κι εμείς με τη σειρά μας, ανακαλύψαμε, πως πράγματι αυτό έγινε και πως από τα νερά της λίμνης τον τράβηξαν νεκρό κάποιον ψαράδες από το χωριό Καστρίτσα και τον θάψανε κάπου εκεί στη παραλίμνιο περιοχή. Πήγαμε και βρήκαμε δυό (γερόντους πια) που ζήσανε το περιστατικό. Τ' αδέρφια τους αγκαλιάσανε, συγκινημένοι, και τους ρώτησαν αν ήταν δυνατό να βρουν τον τάφο και να πάρουν τα οστά του στήν πατρίδα. Ήταν όμως αδύνατο να γίνει αυτό, γιατί στην περιοχή είχαν γίνει επιχωματώσεις κι ο τάφος χάθηκε.

Συγκινητική ήταν μία λεπτομέρεια: Ρώτησαν οι Ιταλοί τους γερόντους αν θυμούνται τι αντικείμενα είχε πάνω του ο νεκρός. «Ένα πορτοφολάκι, κάτι λιρέτες, χαρτονομίσματα κι ένα χτενάκι» είπε ύστερα από σκέψη ένας από αυτούς. Τ' αδέρφια κοιτάχτηκαν κοιτώντας το κεφάλι. Αυτό «το χτενάκι» τους βεβαίωσε, πως πρόκειται πράγματι για το χαμένο αδελφό.

«Το χτένι του ήταν το μόνο που έλειπε από τα ατομικά πράγματά του, που μας έστειλε η μάνα του, αναγγέλοντας το θάνατό του» είπαν με θολά μάτια από τα δάκρυα. «Το χτένι του δεν το αποχωρίζονταν ποτέ. Ήταν ένα πολύ όμορφο παλληκάρι», συμπλήρωσαν δείχνοντας μια φωτογραφία του. Γυρίζοντας για τα Γιάννινα, δεν έπαυαν να λοιδορούν και να καταριούνται το Μουσσολίνι, IL PAZZO (ο τρελός), όπως έλεγαν...

ΜΙΑ ΑΞΙΟΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΒΡΥΣΟΧΩΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Στη σύγχρονη πραγματικότητα η ευαισθησία και το ενδιαφέρον για τη διατήρηση των στοιχείων εκείνων που συνθέτουν την πολιτιστική μας παράδοση συνήθως λείπει. Ο τεχνοκρατούμενος τρόπος ζωής μας και οι ριζικές αλλαγές στον τομέα της σύγχρονης αρχιτεκτονικής έχουν θέσει στο περιθώριο τις περισσότερες φορές, πολλές προσπάθειες για διατή-

ρηση μνημείων του παρελθόντος. Ωστόσο υπάρχουν και οι εξαιρέσεις που δείχνουν πως κάποιοι αντιστέκονται και προσπαθούν συνειδητοποιώντας τον κίνδυνο της πολιτιστικής μας αλλοτρίωσης.

Με κυρίαρχη αυτή την αντίληψη οι κάτοικοι του Βρυσχωρίου εδώ και λίγα χρόνια αγωνιούν για τη σωτηρία του ναού του Αγ. Χαράλαμους, του μοναδικού μνημείου του χωριού τους που αποτελεί το βασικό συνδετικό κρίκο ανάμεσα στο χθες και το σήμερα. Η όλη προσπάθεια βρήκε απήχηση σ' όλους όσους κατάγονται απ' αυτό το απομακρυσμένο χωριό, όσο μακριά κι αν αυτοί βρίσκονται. Κι έτσι οι απανταχού Βρυσχωριώτες στήριξαν την προσπάθεια, είτε με το ποσό που θα δώσουν, είτε με το υτέστημά τους. Και το ποσό όχι ευκαταφρόνητο: 25 εκατ. δραχμές με τις συντονισμένες ενέργειες της Ερατικής, της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, του Μορφωτικού Συλλόγου, του Κοινοτικού Συμβουλίου και φίλων του χωριού.

Τον περασμένο λοιπόν Ιούνιο ξεκίνησαν οι εργασίες υποθεμελίωσης του ναού με σκοπό να αποφευχθεί ο κίνδυνος της κατάρρευσης και να δοθεί στη συνέχεια η δυνατότητα για ατην παρατέρα αποκατάσταση των ζημιών. Η πρώτη αυτή φάση ωστόσο δύσκολη και πολυδάπανη. Δύσκολη γιατί η καθίζηση τμημάτων των τοίχων λόγω του σαθρού υπεδάφους δεν έκαναν εδώ και χρόνια τώρα δυνατή τη στατική επάρκεια της ναοδομίας. Έτσι ανά πλάσ στιγμή ο φόβος της κατάρρευσης ήταν παρών στη διάρκεια των πρώτων εργασιών. Αλλά το έργο ήταν και πολυδάπανο εφ' όσον η πρώτη αυτή φάση απαιτού-

Νέα από τον τόπο μας

σε 28 εκατομ. δραχμές. Υπολείπεται δηλ. ένα ποσό 3.000.000 περίπου, για το οποίο υπάρχουν βάσιμες πλάνες ελπίδες ότι θα εξοφληθεί εγκαίρως.

Σήμερα λοιπόν χάρις στην προσπάθεια όλων των κατοίκων και των

Γραμματέας στην Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας με έδρα την Πάτρα ο Γιώργος Μουτσόπουλος (οικονομολόγος από τα Κάτω Πεδιάτα Ζαγοριού). Στις τελευταίες εκλογές ήταν υποψήφιος βουλευτής με το ψηφοδέλτιο του ΠΑΣΟΚ στο Νομό μας και κατά γενική ομολογία ήταν η εκπλήξη του ψηφοδέλτιου. Αν και δεν είχε χρόνο στη διάθεσή του, για να επισκεφθεί όλες τις κοινότητες του Νομού, παρά ταύτα στον ελάχιστο χρόνο που διέθεσε η εκτίμηση των συμπατριωτών μας στο πρόσωπό του ήταν πάνω από την αναμενόμενη. (Ποιότητα στον πολιτικό λόγο και την επιχειρηματολογία, κάτι που έχει ανάγκη ο τόπος μας αλλά και ο λαός μας).

Ο Γιώργος, γνώστης των προβλημάτων της πολιτικής ζωής του τόπου μας και ειδικά των Περιφερειών, αφού διετέλεσε Γενικός Γραμματέας στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και Γενικός Γραμματέας στο Υπουργείο Υγείας-Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Επίσης Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας του Βορείου Αιγαίου, με έδρα τη Μυτιλήνη, αλλά και Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας της Θεσσαλίας με έδρα τη Λάρισα. Αναλαμβάνει τώρα νέα καθήκοντα, οπλισμένος με γνώση, τόλμη και εμπειρία σε μια περιοχή που πληττείται από την ανεργία και την αποβιομηχάνιση αλλά και που ξεκινούν έργα ζωής για την Ήπειρο (Γέφυρα Ρίου-Αντιρίου).

Ευελπιστούμε οι ικανότητές του και η μέχρι τώρα δράση του γύρω από την αποκέντρωση και την περιφέρεια, να δώσει νέα πνοή και ώθηση στην περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας.

Οι Ζαγοριώτες των Πατρών αισθάνονται όχι μόνο μεγάλη χαρά και ικανοποίηση αλλά περιμένουν από το Γιώργο Μουτσόπουλο ν' αποδείξει έμπρακτα τις ικανότητές του από τη νέα νευραλγική θέση, απ' αυτή του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Δυτικής Ελλάδας. Ευχόμαστε στο συμπατριώτη μας Γενικό Γραμματέα δύναμη και κάθε επιτυχία στο δύσκολο έργο, που η κυβέρνηση του εμπιστεύθηκε.

Εμείς θα είμαστε κοντά του και θα στηρίζουμε τις πρωτοβουλίες του και τις προσπάθειές του.

«Ζαγοριώτες της Πάτρας»

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΕΡΗΜΩΣΗ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΜΑΣ

Ο κ. ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ Δ. ΕΛΛΑΔΑΣ

Με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου τοποθετήθηκε Γενικός

πολυθέσια Σχολεία γνωρίζουν αυτά τα έσχατα σημεία της ερήμωσης που αποτελεί το κλείσιμο ενός σχολείου.

Τα σχολεία που έκλεισαν είναι: Ελατοχωρίου, Γεροπλατάνου, Σκαμνελίου, Άνω Ραβενίων και Πύργου.

Επίσης τα νηπιαγωγεία: Γρεβενίου και Μονοδενδρίου.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΗΣ ΔΕΣΧΗΣ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

Το αθλητικό σωματείο σκακιστικής της περιοχής μας, η Σκοπεύτική Δέσχη Ζαγοριού (ΣΚΟ.ΔΕ.Σ.Ζ.) συμμετείχε στο θεσμό του «καλλιτέχνη» στο Ολυμπιακό αγώνισμα του ΤΡΑΠ στην Αθήνα 19-20 Οκτωβρίου, με τέσσερις αθλητές στην κατηγορία των ανδρών.

Η συμμετοχή των αθλητών προκίνησε από τους αγώνες πρόκληση που διεξήχθησαν από σειρά αγώνων σε πολλά σκακιστήρια της χώρας.

Το σωματείο (ΣΚΟ.ΔΕ.Σ.Ζ.) τους παρακάτω αθλητές επέτυχε:

Κατηγορία Ανδρών
Ζωρδούνης Βασίλειος, πρώτης σης, Κυπελλούχος Ελλάδας 1996.
Ζωρδούνης Βασίλειος, Χαρίσης Σταύρος, και Καστάνης Αναστάσιος. Πρώτη θέση (Κυπελλούχος Ελλάδας 1996).

Κατακτώντας την ΠΡΩΤΗ θέση Πανελληνία στην βαθμολογία του Κυπέλλου Ελλάδας στο αθλητικό τραπ, κερδίζοντας συνολικά δύο πελλά και τέσσερα (4) χρυσά μετάλλια.

ΒΡΑΒΕΙΟ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ Π. ΣΤΕΑ

Χρηματικό βραβείο εις «Μνήμην Παναγιώτη Σ. Στέα» αθλοθετείται ο Ζυγός του Ανδρομάχη Π. Στέα.

Θα βραβεύεται κάθε χρόνο ο αθλητής του 3ου Λυκείου Ιωαννίνων, ο οποίος θα συγκεντρώνει κατά τις ετήσιες Εξετάσεις τη μεγαλύτερη βαθμολογία στο μάθημα της Έκθεσης.

Όπως είναι γνωστόν, ο Π. Στέα χρημάτισε πρώτος διευθυντής του σχολείου είχε δε ιδιαίτερα επιμέλεια στη διδασκαλία του μαθήματος της Έκθεσης Ιδεών.

Το βραβείο απένειμασε φέτος η Παιδαγωγική Επιτροπή Μάνθους, φέρει το όνομα του Σχολιά Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού.

DR. ΙΟΚΑΣΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ-ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΤΟΥ

Δερματολόγος-Αφροδισιολόγος

Διδάκτωρ Ιατρικής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Μιχαήλ Αγγελίου 14 - Ιωάννινα

Α' όροφο, κάτω από το ΠΚΠΑ

Τηλέφ. Ιατρείου: 31.122

Οικίας: 22.323

Νέα από τον τόπο μας

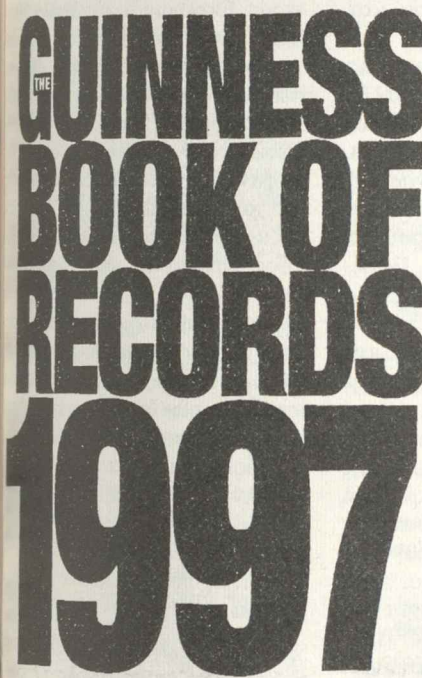
Στην ακριβώς προηγούμενη παράγραφο της ίδιας σελίδας καταγράφεται ως η πλατύτερη χαράδα του κόσμου, με τα επί μέρους χαρακτηριστικά στοιχεία της, το περίφημο Κάβνο στην Αριζόνα των ΗΠΑ.

Το σχετικό, ολιγόλογο αλλά περιεκτικό κείμενο, όπως άλλωστε είναι όλα τα κείμενα του «Βιβλίου Γίνεσες», το οποίο αναφέρεται στο Βίκου, μπορεί, αγαπητό «ΖΑΓΟΡΙ», να καταχωρηθεί αυτούσιο και σε μετάφραση στις σελίδες σου.

Σημειώνουμε πάντως, έτσι απλά, για την ιστορία, ότι το «Βιβλίο Γίνεσες» κυκλοφορεί, ανανεωμένο κάθε χρόνο, σε εκατομμύρια αντίτυπα σ' ολόκληρο τον κόσμο, χωρίς φυσικά να κινδυνεύει η πρωτιά της χαράδας του Βίκου, μια και το «βάθος» της, όπως και τα «βάθη» των ανταγωνιστών της μένουν αμετακίνητα και δεν ανανεώνονται!...

Αν τώρα λοιπόν, κοντά στο «Βιβλίο Γίνεσες», προσθέστε τα δεκάδες ξενόγλωσσα πολυσέλιδα τουριστικά έντυπα —όχι απλά διαφημιστικά φυλλάδια— που κυκλοφορούν κάθε χρόνο, ιδίως στις Ευρωπαϊκές Χώρες, και προβάλλουν συνεχώς τη χαράδα του Βίκου, και φυσικά μαζί τους και τα Ζαγοροχώρια, αντιλαμβάνεστε πως η περιοχή μας έχει αποκτήσει, σε μόνη βάση, την πιο αδάσπη, σε παγκόσμια κλίμακα, τουριστική διαφήμιση.

Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι τα επόμενα χρόνια θα αυξάνει συνεχώς η «επιδρομή» των τουριστών στα χωριά μας, με όλα τα «καλά αλλά και τα κακά», που συνεπάγεται αυτή. Μπο-

φορούν κάθε χρόνο, ιδίως στις Ευρωπαϊκές Χώρες, και προβάλλουν συνεχώς τη χαράδα του Βίκου, και φυσικά μαζί τους και τα Ζαγοροχώρια, αντιλαμβάνεστε πως η περιοχή μας έχει αποκτήσει, σε μόνη βάση, την πιο αδάσπη, σε παγκόσμια κλίμακα, τουριστική διαφήμιση.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ Για τα εξηντάχρονα της Ένωσης Ζαγορισιών Αθηνών

Συμπεληρώθηκαν φέτος 60 χρόνια από την ίδρυση της Ένωσης των Ζαγορισιών.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης τιμώντας όλους όσους εργάστηκαν για την ίδρυση της, αλλά και στη συνέχεια για την αδιάκοπη ιστορική διαδρομή της, οργανώνει εορταστική εκδήλωση.

Η εκδήλωση θα γίνει την Κυριακή 24 Νοεμβρίου 1996 στη Ριζάρειο Σχολή στο Χαλάνδρι, με εκκλησιασμό, σχετική ομιλία για το Ζαγόρι, που πιθανόν να συμπληρωθεί και με ανάλογο εορταστικό πρόγραμμα.

Η Ένωση των Ζαγορισιών καλεί όλους όσους επιθυμούν Ζαγοριώτες και φίλους μας να τιμήσουν με την παρουσία τους την εκδήλωση.

ρεί να διαφρονούμε στο ποια απ' αυτά είναι περισσότερα ή λιγότερα, αλλά εκείνο που δεν μπορούμε να κάνουμε είναι να σταματήσουμε το μεγάλο τουριστικό ρεύμα προς τα Ζαγοροχώρια, που άρχισε να δημιουργείται

Deepest canyon
The Vicos Gorge in the Pindus Mountains of north-west Greece is 900 m (2.950 ft) deep and only 1.100 m (3.600 ft) between its rims.

Βαθύτερη χαράδα
Η χαράδα του Βίκου στο όρος Πίνδος της Β.Δ. Ελλάδος έχει βάθος 900 μέτρα (2950 πόδια) και «άνοιγμα» μόνο 1100 μέτρα (3600 πόδια).

τα τελευταία χρόνια. Αλλά και να μπορούσαμε να το σταματήσουμε, θα ήταν ηθικά, αν θέλετε, ανεπίτρεπτο να το επιδιώξουμε, γιατί η ομορφιά της φύσης ανήκει τελικά στην παγκόσμια ανθρώπινη κοινότητα, που πρέπει να την απολαμβάνει ισότιμα με τις μικρές τοπικές κοινωνίες, στις οποίες είναι γεωγραφικά εντεταγμένη.

Αλλά για να επανέλθουμε στο κύριο θέμα, πρέπει να γίνει από όλους κατανοητό ότι η χαράδα του Βίκου είναι το μεγαλύτερο τουριστικό «ατού» του Ζαγοριού και ίσως και του Νομού Ιωαννίνων - σωστός μαγνήτης για την προσέλκυση ξένων περιηγητών, που η ωφέλεια από την αξιοποίηση του εκτείνεται, και στο εγγύς μέλλον θα εκταθεί αφάνταστα πιο πολύ, στην ευρύτερη περιοχή των Ζαγοροχωρίων.

Στο όνομα αυτής της ανταπόδειξης και αδιαμφισβήτητης αλήθειας, δεν μπορούμε ειλικρινά να καταλάβουμε για ποιο λόγο ορισμένοι σχολιάζουν, το ολιγόλετο με μεμψιμοιρία και στενόκαρδη αντίληψη, τα παντοειδή —επαναλαμβανόμενα— τα παντοειδή —εργα υποδομής, που πραγματοποιούνται τη τελευταία διετία στην στενότερη περιοχή του «πυρήνα» της χαράδας του Βίκου.

Όλος ο κόσμος με όσες ελπίδες του απέμειναν προσβλέπει στον νέο αιώνα, στη νέα εποχή και στις προοπτικές που ανοίγονται και για τη χώρα μας, αλλά φαίνεται πως κάποιοι λιγοστοί, «ενώ τους δείχνεις τη σελήνη, εκείνοι κοιτάζουν το δάκτυλο», όπως λένε στη σοφή Ανατολή.

Αγγελος Κίτσος

Η ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΖΑΓΟΡΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΠΡΩΤΗΜΕΡΟ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Τα Ζαγοροχώρια προσελκύουν χιλιάδες τουρίστες κάθε χρόνο. Ο

παραδοσιακός τους χαρακτήρας, η ανεπαρκής φυσική ομορφιά, το θαυμάσιο ορεινό περιβάλλον αλλά και η Ηπειρώτικη φιλοξενία τα έχουν αναδείξει πρώτα στις προτιμήσεις των επισκεπτών του τόπου μας. Όταν μάλιστα δίνεται η ευκαιρία από κάποιες αργίες όπως αυτής της 28ης Οκτωβρίου να γίνει ένα ελεύθερο τριήμερο, τότε η τουριστική κίνηση στο όμορφο Ζαγόρι πολλαπλασιάζεται.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΡΥΜΟΣ

Οι παρανομίες πληρώνονται ακριβά.

Μια τέτοια λοιπόν στον Εθνικό Δρυμό Βίκου Αώου, όπου θέλησαν να κατασκευάσουν καταφύγιο ο Σύλλογος «ΠΑΞΗ» και ο Δήμος τη πλήρωσαν με 18 μήνες φυλακή και 700.000 δρχ.

Ο Εθνικός Δρυμός είναι ιδιαίτερα προστατευόμενος από την νομοθεσία και επεμβάσεις δεν επιτρέπονται χωρίς άδεια. Πάντως ο Δήμαρχος κ. Μάκης Χατζηγεωργιάδης δήλωσε ότι το καταφύγιο είναι αναγκαίο και πρέπει να γίνει.

ΕΝΑΣ ΑΕΙΟΣ ΙΕΡΕΑΣ

Ύστερα από μια 40ετή ευδόκιμη υπηρεσία στην Ενορία του Αγίου Αθανασίου Μονοδενδρίου αποχώρησε, λόγω συνταξιοδότησής του, ο ιερέας Δημήτριος Παπαδόπουλος, ο γνωστός μας σε όλους **παπα-Δημήτρης**.

Όυτος υπήρξε ένας άξιος λειτουργός του Υψίστου και αληθής εργάτης του αμπελώνος του Κυρίου, που άφησε ένα πολύ σημαντικό έργο στην ενορία του, για το οποίο οι ενορίτες του θα τον θυμούνται πάντοτε. Τέτοιοι ιερείς πραγματικά εξυψώνουν το κύρος του κλήρου και συμβάλλουν ποικιλοτρόπως στην εκπλήρωση των σκοπών του αποστολικού έργου της Εκκλησίας.

Οι ενορίτες του Αγίου Αθανασίου Μονοδενδρίου αγάπησαν τον Παπαδμήτρη και λυπούνται, ότι του λοιπού θα στερηθούν της πολύτιμης διακονίας του.

Για το λόγο αυτό μεγάλη ήταν η συγκίνηση, που εκδηλώθηκε κατά τη στιγμή του επίσημου αποχωρισμού, ανήμερα της Παναγίας το 15 Αυγούστου, τόσο από τους ενορίτες όσο και από τον αποχωρήσαντα ιερέα. Ήταν η στιγμή της αναγνώρισης μιας μεγάλης προσφοράς στο πρόσωπο του παπα-Δημήτρη για το ποίμνιό του και την Εκκλησία.

Υ.Γ. Ο Οικολογικός Σύλλογος Γυναικών Μονοδενδρίου στις 26 Οκτωβρίου του Αγίου Δημητρίου —ημέρα της ονομαστικής εορτής του Παπαδμήτρη— του δώρισε μια ασμένια γόνδολα, ελάχιστη προσφορά για την επί μία 40ετία ευδόκιμη υπηρεσία του σαν εφημέριος στην Ενορία Αγίου Αθανασίου του χωριού τους.

Συνέχεια στην 14η σελ.

«Το ΖΑΓΟΡΙ μας»

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΖΕΥΓΟΥΣ ΜΑΪΚΑ ΔΟΥΚΑΚΗ - ΒΡΥΣΟΧΩΡΙΤΩΝ

Την Παρασκευή 6 Σεπτεμβρίου 1996 ο Μάικλ (Μιχάλης) Δουκάκης, πρώην Κυβερνήτης της Μασσαχουσέτης και υποψήφιος Πρόεδρος της Αμερικής, με τη σύζυγό του Κίττυ επισκέφθηκαν τη Λάρισα ως επίσημοι προσκεκλημένοι των Αρχών της πόλης. Σε μια λαμπρή τελετή που οργανώθηκε στην πλατεία ταχυδρομίου μπροστά στο Πανεπιστήμιο, ο Δήμαρχος της πόλης, οι πολιτικές, διοικητικές και στρατιωτικές αρχές υποδέχτηκαν το ζεύγος Δουκάκη, τους προσέφεραν αναμνηστικά δώρα

Λάρισα 6-9-1996. Από αριστερά ο Πρόεδρος της Κοινότητας Δημ. Μπάρκας, ο Αντιπρόεδρος Σταύρος Γκαράνης, η Πρόεδρος του ΜΟΣ Εντυχία Οικονόμου - Γεωργιπούλου, ο Μάικλ Δουκάκης, ο Νικόλαος Μηλίγκος, η Κίττυ Δουκάκη, η Σταματία Οικονόμου-Τσουμάνη, ο Ηλίας Γκαράνης και ο Αδαμάντιος Τσιομίδης.

και ανακήρυξαν τον κ. Δουκάκη επίτιμο δημότη. Ο Μάικλ Δουκάκης συγγραμμένος από την ενθουσιώδη υποδοχή και τις θερμές εκδηλώσεις του κόσμου που είχε κατακλύσει την πλατεία, έκανε μια πολύ ωραία ομιλία στα Ελληνικά και αναφέρθηκε στο οδοιπορικό της οικογένειας Μπουκί (από το Βρυσοχώρι) και Δουκάκη (από τη Μυτιλήνη) που έφτασαν μετανάστες στην Αμερική, στις σπουδές της μητέρας του Εντέρτης που ήταν η πρώτη Ελληνίδα που σπούδασε σε Αμερικανικό Πανεπιστήμιο, στην προσήλωση της οικογένειάς του στην ελληνορθόδοξη πίστη και παράδοση, στην πολιτική και ακαδημαϊκή του σταδιοδρομία και τους δεσμούς του με την ελληνική ομογένεια και την Ελλάδα. Στη συνέχεια παρακολούθησαν ελληνικούς χορούς από το Λύκειο Ελληνίδων Λαρίσης και χορεύσαν με μεγάλη άνεση και χάρη στυλ και καλαματιανό.

Η μητέρα του Εντέρτη είναι κόρη του Βρυσοχωρίτη Μιχάλη Μπουκί. Η οικογένεια Μπουκί ξεκίνησε από το Βρυσοχώρι και ύστερα από σύντομη παραμονή στη Λάρισα μεταστάσεως στις αρχές του αιώνα στην Αμερική. Ο Δουκάκης φέρνει το όνομα του παππού του Μιχάλη Μπουκί.

Στη Λάρισα πήγαν να υποδεχτούν και να χαιρετήσουν το ζεύγος Δουκάκη εκ μέρους της Κοινότητας ο Πρόεδρος κ. Δημ. Μπάρκας και ο Αντιπρόεδρος κ. Σταύρος Γκαράνης, εκ μέρους του Συλλόγου η Πρόεδρος

Νέα από τον τόπο μας

κ. Ευτυχία Οικονόμου - Γεωργιπούλου και η Χρύσα Τσιομίδου, εκ μέρους των κατοίκων ο κ. Αδαμάντιος Τσιομίδης με το γιο του Αναστάσιο και η κ. Σταματία Τσουμάνη συγγενής της οικογένειας Δουκάκη.

Στην υποδοχή συμμετείχε και η Βρυσοχωριτική παρούσα της Λάρι-

σας με επικεφαλής το ζεύγος Νικόλα-

σπαθούσε να του μάθει βλάχικα και μας απαρίθμησε μερικές φράσεις που θυμόταν, στον θείο του Νίκο Μπουκί που τον μύησε στην πολιτική και στη μητέρα του που δεν ξεχνά ποτέ το Βρυσοχώρι. Το ζεύγος Δουκάκη δέχτηκε με μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση την πρόσκληση του Προέδρου της Κοινότητας και της Προέδρου του Μορφωτικού Συλλόγου να επισκεφθεί ο' ένα επόμενο ταξίδι του στην Ελλάδα, το Βρυσοχώρι. Η συζήτηση ήταν πολύ ενδιαφέρουσα, οικεία και φιλική και ο' αυτό συνέβαλε και η πληθωρική παρουσία, του πειριωτικής καταγωγής Προέδρου της Βουλής των ΗΠΑ, Κρις Σπύρου. Εκφράζοντας την αγάπη, το θαυμασμό, τα φιλικά αισθήματα και την υπερηφάνεια των αντανάχου Βρυσοχωριτών για τη μεγάλη μορφή του Μάικλ Δουκάκη, που είναι η σημαντικότερη προσωπικότητα της Ελληνικής Ομογένειας στην Αμερική, του ευχόμεστε συνεχώς επιτυχίες και διακρίσεις στην πολιτική και ακαδημαϊκή του σταδιοδρομία, προσωπική και οικογενειακή ευτυχία και τον περιμένουμε σύντομα στο Βρυσοχώρι, στη γενέτειρά των προγόνων του.

Στιγμιότυπο των αποκαλυπτηρίων. Μονοδένδρο 18 Αυγ. 1996

Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΜΟΝΟΔΕΝΔΡΙΟΥ ΤΙΜΗΣΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ ΚΟΥΛΕΪΜΑΝΗ ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

Το καλοκαίρι που μας πέρασε η Κοινότητα Μονοδενδρίου τιμώντας τη μνήμη της αξεχάστης Ιουλίας Κουλεϊμάνη-Βοκοτοπούλου Αρχαιολόγου, που με το έργο της —την ανασκαφή και μεθοδική μελέτη του αρχαίου οικισμού του 8ου π.Χ. αιώνα στη θέση Γιαννίτσα στα όρια των Κοινοτήτων Βίτσας-Μονοδενδρίου— ανέδειξε την περιοχή και την πρόβαλε διεθνώς, αφιέρωσε το όνομά της σε μια οδό της Κοινότητας. Προκειται για την οδό, που οδηγεί από το κέντρο στο σπίτι της, όπου σε εμφανές σημείο εντοχίσει ειδική πλά-

κα με την επιγραφή «ΟΔΟΣ ΙΟΥΛΙΑΣ ΚΟΥΛΕΪΜΑΝΗ ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ». Σε μια σερνή τελετή παρουσία του συζύγου της Παναγιώτη Βοκοτοπούλου καθηγητή της Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών και των αξιωματικών της καθώς και παλιών συμμαθητών των οποίων και αρκετοί Ζαγοριανοί που ήλθαν από τα Γιάννινα για το σκοπό αυτό.

Με τις καλύτερες ευχές μου για τους νεόνυμφους
Γιάννης Ζώης

ΑΡΙΣΤΗ Γεννήσις

— Το ζεύγος Καρακώστας Αθανάσιος και Ευαγγελία (το γένος Γιώργου) Λαζαρί, από το χωριό μας) υποδέχτηκαν στη ζωή το πρώτο τους αγοράκι, στις 31/11/96 στα Γιάννινα. Στο ευτυχές γεγονός τους παππούδες και γιαγιάδες συγχαίρουν και ευχόμενοι να ζήσουν καλά και να μεγαλοφυγήσει.

Το «Ζ» μας

ΒΙΤΣΑ
Γάμοι
— Το Σάββατο 26 Οκτωβρίου, στον Ιερό Ναό Αρχαγγελείου Ιωαννίνων, έγινε ο γάμος της συγχωριανής, Πωλίξνης Λαδία του Αχιλλέα με ιστορικά στοιχεία για ολόκληρο Ζαγόρι και την Ήπειρο.

Ανταπαντώντας ο κ. Βασίλειος ευχαρίστησε την Κοινότητα Μονοδενδρίου και τη Ριζαρεία την τιμή που απέδωσαν στην εκπαίδευσή του και υποσχέθηκε πως θα συμβάλει με όλες του τις δυνάμεις για τη συνέχιση του έργου της αρχαιολογικής ανασκαφής.

Φ. Β.

Συγχαρητήρια

— Στην αγαπημένη μας ανενήλικη Μπιτσαβί του Βασιλείου, που πήρε το πτυχίο της Κτηνιατρικής του Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης, ευχόμενοι καλή σταδιοδρομία, καλά χρόνια και κάθε επιτυχία στη ζωή της.

— Τον αγαπητό ανηψιό μου, Στέφανο Κουκούλου του Μενέλαου, που πήρε στο Τμήμα Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης, καλή σταδιοδρομία και τον ευχόμενοι επιτυχία και πρόοδο.

Φ. Β.

ΚΟΡΙΝΑ Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Χειρουργός
Οφθαλμίατρος

Φακοί επαφής
28ης Οκτωβρίου 31
Τ.Κ. 454 44 Γιάννινα
Τηλ. Ιατρείου 35.738
Τηλ. Οικίας 25.081

Κοινωνικά

— Τις συγχωριανές μου, Μαρία Μπιτσαβίτη του Σωτήρη και Χριστίνα Χαρίση του Αχιλλέα που πέρασαν αντίστοιχα στα ΤΕΙ Καστοριάς και Άρτας, εγκάρδια συγχαίρω.

Φ. Β.

— Τη Δήμητρα Μπιτσαβί, από το Τρίστενο Ζαγορίου, που απεφοίτησε της Κτηνιατρικής Σχολής του Αριστοτελείου Παν/μίου Θεσ/νίκης, εγκάρδια συγχαίρω και τους ευχόμενοι καλή σταδιοδρομία.

Φ. Β.

Θάνατοι
— Στις 8 Νοεμβρίου πέθανε στα Γιάννινα και κηδεύτηκε την επομένη στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Κοπάνων η Πελαγία Καψάλη-Τόλη. Στο σύζυγό της Σπύρο, στα παιδιά της, στ' αδελφία της και λοιπούς συγγενείς, εκφράζω τα θερμά μου συλλυπητήρια.

Φ. Βαταβάλης

ΔΙΚΟΡΦΟ
Θάνατοι

— Πλήρης ημερών σε ηλικία 92 ετών απεβίωσε στις 31 Οκτωβρίου η συμπατριώτισσά μας από το Δικόρφο Πηνελόπη Σ. Λέκκου και η κηδεία της έγινε την επομένη στη γενέτειρά της, όπου και ενταφιάστηκε.

Στα παιδιά της, τα εγγόνια της και λοιπούς συγγενείς εκφράζουμε τα θερμά συλλυπητήρια.

Το «Ζ» μας

ΔΙΑΦΟ
Θάνατοι

— Την 5η Σεπτεμβρίου του 1996 σε ηλικία 96 ετών άφησε την τελευταία της πνοή στο μακρινό Βανκούβερ του Καναδά η Βασιλική Κώστα, πρώην σύζυγος του Αριστομένη Κώστα από το Δικόρφο Ζαγορίου. Άφησε πίσω της ένα γιο, μια κόρη και πολλά εγγόνια και διασέγγονα. Εργάστηκε σκληρά στη ζωή της και όταν ενηλικιώθηκαν τα παιδιά της, πήγε μαζί τους στον Καναδά, όπου πέρασε το υπόλοιπο της ζωής της ευτυχισμένα κοντά στην οικογένειά της που τόσο αγάπησε. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τη σκεπάζει.

Μαγδαληνή Κώστα, Γρηγόρ. Νέσσης, Αλέκα Φαρμάκη

ΔΟΛΙΑΝΗ
Θάνατοι

— Πέθανε και κηδεύτηκε στη Δο-

ΤΖΙΑΝΤΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μόλις πριν λίγες μέρες, γράφαμε την είδηση του θανάτου της Πηνελόπης Σ. Λέκκου από το Δικόρφο. Ποιος να τόλεγε, πως πέντε μέρες αργότερα, στις 5 του Νοέμβρη τ' απόγευμα, την ώρα που χανόταν ο ήλιος πάνω από την πόλη μας, θ' αποχαιρετούσαμε, όλα τα Γιάννινα κι όλο το Ζαγόρι, την εγγονή της την άμοιρη Τζίλντα, με τα μισά και λιγότερα χρόνια από τη γιαγιά της. Πόσο άδικο είναι κάποιος θάνατος... Και πόσο σκληροί... Ας είναι ανάλαφρο το Πανιώνιο χώμα, που σκέπασε την όμορφη κόρη του Ζαγοριού.

Στην τελευταία της κατοικία τη συνόδεψε πολύς κόσμος με αγαλόνα αίσθημα λύπης και πόνου.

Είθε, εκεί που τώρα αναπαύεται, το χώμα που τη σκεπάζει να είναι ελαφρύ και η μνήμη της να είναι αιώνια.

Στη μνήμη της απ' στεφάνι, προσέφεραν στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Φραγκάδων, από 10.000 δραχμές, οι κάτωθι:

Το Δ.Σ. του Πολιτιστικού Συνδέσμου Ζαγοριανών Ιωαννίνων. Η οικογένεια Κων/νου Τσίμα. Οι οικογένειες Γιάννη Οικονομίδη και Νίκου Σιστούφη. Η οικογένεια Κοσμά Γοργόλη, Παρασκευής Μουμουλίδου και Ευαγγελίας Μήνωνα. Οι ανιψιές της Στέλλα και Φιγένη Παπαθεοδώρου. Η οικογένεια Παναγιώτη Καζάζη.

«Το Ζαγόρι μας»

επιθυμία του κηδεύτηκε στο χωριό μας (γενέτειρά του).

Παρέστησαν για ν' απευθύνουν το «Υστατο Χάϊρε», φίλοι, γνωστοί και αρκετοί από τα γύρω χωριά.

Αιώνια σου η μνήμη αγαπημένη μας Λάλη. Το χώμα της Κοινοκλιτικής γης ας είναι ελαφρό.

Στη πικραμένη μητέρα, σύζυγο και αδελφή συλλυπητήρια.

Α. Κ. Α.

ΔΑΥΤΣΑ

Συγχαρητήρια

— Η κ. Χαρίκλεια Μαργαριτοπούλου, Δημοτική Σύμβουλος Εσθής εκλέχτηκε πρόεδρος του Οδοντιατρικού Συλλόγου Εσθής και Πρόεδρος του Παραρτήματος Εσθής του Ευρθού Σταυρού.

Θερμά συγχαρητήρια.

Η Σ.Ε.

ΠΑΠΗΓΚΟ

Συγχαρητήρια

— Στον αγαπημένο μας εγγονό Ευάγγελο Δημ. Τσαυλιανό που πέτυχε στη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης, ευχόμενοι καλή σταδιοδρομία, να τον συνοδεύουν πάντα οι ευχές μας.

Μιχαλάκης και Σούλα Χριστοδούλου

ΦΡΑΓΚΑΔΕΣ

Συγχαρητήρια

— Στον αγαπητό συμπατριώτη μας Νίκο Κάισαρη πτυχιούχο Νομικής, γιο της συγχωριανής μας Αντζέλας Κάισαρη του γένος Ιωάννη Γιαννούση, εκφράζουμε τα θερμά μας συγχαρητήρια, που πήρε επάξια το βραβείο λογοτεχνίας στο διεθνή λογοτεχνικό διαγωνισμό που διενεργήθηκε προσφάτως στην Ιταλία.

Θ. Σ.

Ευχαριστήρια

— Ευχαριστούμε θερμά το συμπατριώτη μας επιτυχοποιό κ. Ηρακλή Παπασπύρου, που δώρησε στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου του χωριού μας, ένα ιδιόχειρο, καλλιτεχνικά φτιαγμένο, παγκάκι, στη μνήμη των γονέων του Νικόλαου και Ιουλίας Παπασπύρου.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ελένη Καλύβα

Στις 17 Οκτωβρίου έφυγε για πάντα από κοντά μας, η αξιανάπητη σε όλους μας Ελένη Καλύβα, η αξεχάστη Λένκα μας όπως συνηθίζαμε να τη λέμε. Πέθανε στα Γιάννινα σε ηλικία 79 ετών, ύστερα από μια δίκρονη περιπέτεια της υγείας της. Στο διάστημα αυτό, πάλεψε παληκαριά, υποφέροντας καρτερικά κι αγόγγυστα το αγίαστρο χτύπημα της αρρώστιας της μέχρι που έπεσε τελικά, όπως προστάζει η μοίρα όλων των θνητών.

Η Λένκα μας, αηχάει στις Ζαγοριές μορφές που διακρίθηκαν σε όλη της τη ζωή στο ήθος, στην ευγένεια, στη σύνεση, στην καλωσύνη, στο μεράκι, στο νοικοκυριό και στη διατήρηση της Ζαγορίας παράδοσης. Ήταν προικισμένη με αξιόλογα προσόντα και σπάνιες αρετές. Υπήρξε ιδανική σύζυγος και εξαιρετική μάνα, που μεγάλωσε και ανέθρεψε σωστά τα παιδιά της και ευτύχησε να τα δει παντρεμένα και αποκαταστημένα, με πολλά εγγόνια που λάτρευε και καμάρωνε με περήσια σιγή.

Η κηδεία της έγινε την επομένη στο χωριό της Φραγκάδας, όπου γεννήθηκε, παντρεύτηκε κι έζησε μέχρι τη τελευταία της χρονιά.

Την αποχαίρεσαν με θερμά λόγια ο Πρόεδρος της Κοινότητας Θανάσης Σακελλαρίδης και ο συνταξιούχος εκπαιδευτικός Γιώργος Β. Τσεκούρας.

Στην τελευταία της κατοικία τη συνόδεψε πολύς κόσμος με αγαλόνα αίσθημα λύπης και πόνου.

Είθε, εκεί που τώρα αναπαύεται, το χώμα που τη σκεπάζει να είναι ελαφρύ και η μνήμη της να είναι αιώνια.

Στη μνήμη της απ' στεφάνι, προσέφεραν στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Φραγκάδων, από 10.000 δραχμές, οι κάτωθι:

Το Δ.Σ. του Πολιτιστικού Συνδέσμου Ζαγοριανών Ιωαννίνων. Η οικογένεια Κων/νου Τσίμα. Οι οικογένειες Γιάννη Οικονομίδη και Νίκου Σιστούφη. Η οικογένεια Κοσμά Γοργόλη, Παρασκευής Μουμουλίδου και Ευαγγελίας Μήνωνα. Οι ανιψιές της Στέλλα και Φιγένη Παπαθεοδώρου. Η οικογένεια Παναγιώτη Καζάζη.

«Το ΖΑΓΟΡΙ μας»

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ - ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

ΑΣΠΡΑΓΓΕΛΟΙ

Ευχαριστήριο

Ο Πρόεδρος Ασπραγγέλων ευχαριστεί και δια του τύπου τις αδελφές Μερóπη Αν. Πανταζή, Νιόβη και Ιοκάστη Ν. Οικονόμου, για την αποστολή πεντακοσίων χιλ. δραχ. στη μνήμη της αδελφής τους Ευδοκίας που αναπαύτηκε στην αττική γη, προς πλουτισμό και ανανέωση των οργάνων της παιδικής χαράς της κοινότητάς μας. Αν και παρήλθε μισός αιώνας, που λόγω της ολικής πυροπάθειας του χωριού μας το εγκατέλειψαν, η σκέψη τους επανέρχεται με καϊμό στη γεννέθλια γη και τις ωθεί επανειλημμένα, σε γενέες χρηματικές εισφορές για έργα ευποιίας σ' αυτό.

Ο Πρόεδρος Ασπραγγέλων
Γαβριήλ Παπαναστασίου

ΒΡΑΔΕΤΟ

Ο Σπύρος Α. Τσάντης από το Μονοδένδρι Ιωαννίνων, εις μνήμην της αδελφής του Βασιλικής που πέθανε την 12-9-1996, έκανε διάφορες εργασίες στην Κεντρική Εκκλησία Βραδέτου και ξόδεψε 25.000 δραχ.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή εκφράζει τις ευχαριστίες της και εύχεται η ψυχή της Βασιλικής να βρει αιώνια ανάπαυση και να είναι ελαφρό το χώμα που την σκέπασε.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή

ΚΗΠΟΙ

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή Αγίου Νικολάου Κήπων Ζαγορίου, ευχαριστεί θερμότατα τις κες Σοφία Ανθοπούλου και Σοφία Βατζιά, για την προσφορά των 200.000 δραχ. υπέρ του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου και της Παναγίας.

Εύχεται δε, στις εν λόγω κυρίες, οι οποίες πάντα συμβάλουν στις ανάγκες της εκκλησίας του χωριού μας, μακροήμευση, υγεία, χαρά και η βοήθεια των αγίων μας πάντα κοντά τους.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή

ΛΕΠΤΟΚΑΡΥΑ

Εις μνήμη του Αθανασίου Μεγκλίδη, η Αγγελική Πανταζοπούλου, προσφέρει το ποσόν των 20.000 δραχ. στους Αγ. Αναργύρους Λεπτοκαρυάς.

Στο μνήμα σου δεν μπορώ ναρθώ
ν' ανάψω ένα κεράκι,
ούτε στο κρύο μάρμαρο
να βάλω λουλουδάκι,
προσφέρω το μικρό ποσόν
σ' αυτό το εκκλησάκι.

Αγγελική Πανταζοπούλου

ΤΣΕΠΕΛΟΒΟ

Ο κ. Γιάννης Πετρ. Γιαννακός και η σύζυγός του Μάργκοτ, κατέθεσαν στον ανοιχτό λογ/σμό στην Εθν.

κή Τράπεζα Ιωαννίνων 30.000 δραχ. για τη συντήρηση των Αγιολογίων του Αγίου Νικολάου Τσεπελόβου, εις μνήμην των ανεκτίμητων γονέων των.

Ας είναι αιωνία η μνήμη των.

Η Εκκλησιαστική Επιτροπή ευχαριστεί.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ για την εκπλήρωση των σκοπών του περιοδικού «Το ΖΑΓΟΡΙ μας»:

— Η οικογένεια κ. Ιάσωνα Ξάνθου, στη μνήμη των γονέων του Τιμολέοντα και Αγγλαΐας Ξάνθου και Χριστόφορου Οικονομίδη 5.000 δραχ.

— Η κ. Κλειώ Στ. Βασιλέκη, 4.000 δραχ.

— Ο Spiros Kostas (Καναδάς) και τα παιδιά του στη μνήμη της μητέρας του και γιαγιάς Βασιλικής Κώστα 10.000 δραχ.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΙΣΦΟΡΑ

10.000

Ματσόπουλος Νικόλαος
Μπαζιάρα Μελομένη (3)

5.000

Βασιλείου Κων/νος
Κανισπάθης Φώτιος
Καραγιάννης Ηλίας
Οικονόμου Ιοκάστη
Ράδη Φερενίκη
Σκορδάκη-Σπαθάκη Ελένη
Σοφιοπούλου Αλκμήνη
Τζοβαΐρη Κυριακή
Τσεκούρα Έλλη
Χριστοδούλου Μιχαήλ
ΣΗΜ. Οι μέσα σε παρένθεση αριθμοί δηλώνουν τα έτη πληρωμής.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

6.000

Πετσέλης Γεώργιος (2)
Ράπτης Θωμάς (2)

5.500

Βακολίδης Γεώργιος (2)
Βέλλη-Δογορίτη Τιτίκα 92)

5.000

Καπρίτσιου Αντιγόνη (2)
Σιαμέτης Δημοσθένης (2)

3.000

Βακόλας Αάμπρος
Βασιλά Ελένη
Βαταβάλης Πύρρος
Βελλιόπουλος Αλέκος
Ζαχαρίας Ευστράτιος
Κικόπουλος Μενέλαος
Κώστα Ηλέκτρα
Λέκκος Ματθαίος
Λούπα-Σιάκα Γαλατεία
Μαβίδης Πάρις
Μουσαφίρης Τάκης
Μπούνας Δημήτριος
Πανταζή Παναγιώτα
Σταμούλης Ηλίας
Στουκίδης Γεώργιος
Τάκης Παναγιώτης
Τζιόβας Φοίβος
Τσούλης Χρήστος
Φώλας Αριστοτέλης
ΣΗΜ. Οι μέσα σε παρένθεση αριθμοί δηλώνουν τα έτη πληρωμής.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΒΡΥΣΟΧΩΡΙΤΩΝ ΣΕ ΑΕΙ ΚΑΙ ΤΕΙ

Σημαντικές επιτυχίες σημείωσαν και φέτος τα Βρυσοχωριτόπουλα στις Πανελλήνιες εισαγωγικές εξετάσεις για τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ. Συγκεκριμένα πέτυχαν:

1. ΔΟΥΜΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ του Ιωάννη και της Έφης, Τμήμα Πολιτικών Μηχανικών του Α.Π. Θεσ/νίκης.

2. ΔΟΥΜΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Ιωάννη και της Έφης, Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων.

3. ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ του Αδαμαντίου και της Σοφίας, Τμήμα Φυσικής Αγωγής (ΤΕΦΑΑ) Κομοτηνής.

4. ΜΠΡΟΥΣΚΕΛΗ ΚΩΝ/ΝΑ του Δημητρίου και της Λέλας, Νομική Σχολή του Α.Π. Θεσ/νίκης.

5. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του Νικολάου και της Χάϊδως, Τμήμα Μηχανολόγων Μηχανικών - Αεροναυπηγών του Πανεπιστημίου Πατρών.

6. ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του Χαραλάμπους και της Σούλας, Τμήμα Πολιτικών Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών.

7. ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ του Χαριλάου και της Μαίρης, Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπ/σης του Α.Π. Θεσ/νίκης.

8. ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Άλκη και της Λίτσας, Τμήμα Φυσικής Αγωγής (ΤΕΦΑΑ) Αθηνών.

9. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του Ευστράτιου και της Νόνης, Τμήμα Ναυπηγικής των ΤΕΙ Πατρών.

10. ΠΕΠΕΛΑ ΣΤΕΛΛΑ του Βασιλείου και της Χρυσούλας, Τμήμα Ζωικής Παραγωγής των ΤΕΙ Φλώρινας.

11. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΚΑΡΟΣ του Κίμωνα και της Σταυρούλας, Ανωτάτη Γεωπονική Αθηνών.

Ο ΤΑΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Λάμπρου και της Στέλλας, σπουδάζει στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Βελιγραδίου.

Η ΜΑΡΙΑ ΣΙΦΙΑ του Ιωάννου και της Κατίνας σπουδάζει Ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Κωνσταντίας (Ρουμανίας).

Ο ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ του Σπύρου και της Ευτυχίας Τμήμα Hotel Management Catering (Διοίκηση Ξενοδοχειακών Επιχειρήσεων) του Joutnbank University (Πανεπιστημίου) του Λονδίνου.

Ο ΜΟΣ και η Συντακτική Επιτροπή συγχαίρουν τους νέους φοιτητές και τους γονείς τους για τις επιτυχίες και τους εύχονται ευδόκιμες σπουδές.

«ΤΟ ΖΑΓΟΡΙ ΜΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδρυτής:

† ΚΙΜΩΝ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

★

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

Σίνα 4 454 45 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τηλ. 79286 - 74.000

FAX 79286

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ

† ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ ΣΤΑΘΗΣ

† ΒΑΡΖΩΚΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ ΕΥΡΥΠΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΤΖΙΟΒΑΣ ΦΡΙΕΟΣ

ΤΣΑΟΥΣΗΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Υπεύθυνος για το Νόμο:

ΑΠΟΣΤ. Κ. ΝΤΙΝΑΛΕΞΗΣ

Πρόεδρος Ι.Λ.Ε.Ζ.

Ν. Ζέρβα 2 - Ιωάννινα

Τηλ. 30170

★

Υπεύθυνος Υλης:

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΖΙΟΒΑΣ

Αργυρινών 16 - ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τηλ. 27.105

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. ΒΑΡΖΩΚΑΣ ΒΥΡΩΝ

2. ΓΕΠΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

3. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΑΒΒΑΣ

4. ΚΥΡΙΑΖΗ ΚΑΛΛΥ

5. ΜΕΡΤΖΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

6. ΝΤΙΝΑΛΕΞΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

7. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ ΘΑΝΑΣ

8. ΣΥΚΙΩΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

9. ΤΖΙΟΒΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

10. ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ:

Συνδρομές, εισφορές,

εμβάσματα:

ΘΑΝΑΣΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

Σίνα 4 Ιωάννινα 454 45

και Μυροπολιείο

ΚΑΛΛΥ ΚΥΡΙΑΖΗ

Λόφου Βύρωνος 21

Ιωάννινα 45444.

Κατώτερη ετήσια

συνδρομή δραχ. 3.000

★

Τυπογραφία:

Γ. ΔΟΥΒΑΛΗ

Ε. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ο.Ε.

28ης Οκτωβρίου 41

(Στοά Καμπέση)

Τηλ. 20.544 - 27.845

Ιωάννινα 454 44